

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 2523/2024
28.02.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ненад Антић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Основни суд у Сурдулици, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради накнаде материјалне штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гжрр1 563/23 од 24.10.2023. године, у седници одржаној 28.02.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гжрр1 563/23 од 24.10.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гжрр1 563/23 од 24.10.2023. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Лесковцу Гжрр1 563/23 од 24.10.2023. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Лесковцу Прр1 658/20 од 17.03.2023. године, којом је одбијен тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року у предмету И бр. 301/02, исплати за фебруар 1994. године износ од 7,00 динара, за март 1994. године износ од 26,00 динара, за април 1994. године износ од 30,00 динара, за мај, јун, јул и август 1994. године износ од по 40,00 динара, за септембар и октобар 1994. године износ од по 60,00 динара, за новембар и децембар 1994. године износ од по 90,00 динара и за јануар 1995. године износ од 90,00 динара, све за законском затезном каматом почев од сваког првог у месецу за претходни месец до исплате, као и ради наплате трошкова за исхрану у периоду од 17.02.1994. године до 31.01.1995. године за фебруар 1994. године износ од 17,50 динара, а за период 17.03.1994. године до 31.01.1995. године по 50,00 динара месечно, све за законском затезном каматом почев од сваког првог у месецу за претходни месец до исплате и на име регреса за годишњи одмор 1994. године износ од 350,00 динара са законском затезном каматом од 01.01.1995. године до исплате и трошкове парничног поступка у износу од 2.000,00

динара са законском затезном каматом од 15.04.2002. године до исплате и обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 6.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као посебној по члану 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

По оцени Врховног суда, о посебној ревизији тужиоца у овом спору није потребно одлучивати ради уједначавања судске праксе и равноправности грађана, како се посебном ревизијом предлаже.

Правноснажном пресудом је одбијен тужбени захтев за накнаду имовинске штете због утврђене повреде права на суђење у разумном року у извршном поступку, у чињенично правој ситуацији да потраживање правног претходника тужиоца потиче из радног односа са извршним дужником ДП ПК „Делишес“ Владичин Хан, да је делимично намирено продајом покретне ствари у извршном поступку, а да у ненаплаћеном износу није пријављено у стечајном поступку који је над извршним дужником отворен решењем Привредног суда у Лесковцу Ст 1/14 од 30.01.2014, где је титулар једино могао да намири своје потраживање.

Побијана одлука је у складу је са Закључком усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 02.11.2018. године, донетим у сврху уједначавања судске праксе, према ком Република Србија одговара за материјалну штету насталу због потпуног или делимичног неизвршења правноснажних и извршних судских одлука, односно у стечају утврђених потраживања запослених из радног односа која су без њихове кривице остала неизвршена и у поступку стечаја вођеном над стечајним дужником са већинским друштвеним или државним капиталом, уз услов да је претходно утврђена повреда права на суђење у разумном року.

Одредбама Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, бр. 40/2015) уређена је заштита права на суђење у разумном року, правна средства којима се у посебном поступку штити то право, стицање права на правично задовољење, а све у складу са предвиђеним мерилима за оцену трајања суђења у разумном року (између осталих и дужина трајања целокупног поступка), као и право на подношење тужбе против тужене по основу објективне одговорности за накнаду имовинске штете у року и под условима прописаним тим посебним законом.

Доношење правноснажне одлуке по приговору странке ради убрзања поступка, а којом се утврђује повреда права на суђење у разумном року, представља предуслов за остваривање права на исплату имовинске штете.

У конкретном случају, извршни поступак у коме је решењем од 26.12.2019. године донетим по приговору ради убрзања поступка, наложено обнављање списка И.бр. 10497/10 јер списи тог предмета нису пронађени, је прекинут још 07.04.2014. године. Разлог томе је наступања правних последица отворања стечајног поступка над

извршним дужником. У стечајном поступку није пријављено постојање ненамиреног потраживања, чиме је његов титулар пропустио да реализује право да поднесе приговор ради убрзања поступка стечаја и издејствује правноснажну одлуку којом се утврђује повреда права на суђење у разумном року у том поступку колективног намирења, мимо којег услова није било вођењу поступка индивидуалног намирења.

Из наведених разлога, с обзиром да у овом спору нема правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије као редовне у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000,00 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде материјалне штете поднета је дана 18.02.2020. године, вредност предмета спора је 10.000,00 динара и поступак је вођен по правилима о споровима мале вредности.

Како је побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности у коме је искључено право на изјављивање ревизије, одлука у ставу другом изреке донета је на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић